

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Ivonou Šubrtovou ve věci žalobce: **D. M.**, zast. Mgr. Janem Urbanem, advokátem se sídlem Ak. Heyrovského 1178, 500 03 Hradec Králové, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30.1. 2012, č.j. OAM-313/ZA-ZA06-PA03-2011, ve věci mezinárodní ochrany, takto:

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

Shora označeným rozhodnutím žalovaného nebyla žalobci udělena mezinárodní ochrana dle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a §14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů („zákon o azylu“).

Toto rozhodnutí napadl žalobce včas podanou žalobou v níž namítal, že v předcházejícím řízení o udělení mezinárodní ochrany byl zkrácen na svých právech. Napadené rozhodnutí považuje za nezákonné a vadné. Dle jeho názoru žalovaný nedbal o to, aby přijaté řešení odpovídalo okolnostem případu, neboť nebyly náležitě zohledněny veškeré žalobcem namítané skutečnosti. V doplnění

-2-

žaloby, učiněném prostřednictvím soudem ustanoveného zástupce, žalobce uvedl, že se žalovaný nedostatečně vypořádal s jeho tvrzeními o tom, že v případě nutnosti návratu do země původu nebude mít možnost dostatečně pečovat o nezletilé děti, které vychovává se svou družkou paní Z. F., jejich biologickou matkou, s níž hodlá uzavřít manželství. Děti jsou na žalobce úzce fixovány a v případě absence jeho pomoci by se mohly ocitnout na pokraji hmotné nouze. S těmito skutečnostmi, tedy zájmy nezletilých dětí, se žalovaný nevypořádal a nevzal je v potaz. Je přesvědčen, že jeho žádost jistě spadá pod důvod hodný zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu. Žalovaný se tak dopustil zneužití správního uvážení a tedy porušení zákona.

Žalobce rovněž nesouhlasí s použitými informacemi o zemi původu a považuje je za nedostatečné, neboť nereflktují ani významnou změnu politické situace na Ukrajině po prezidentských volbách v roce 2010. Žalovaný pochybil, pokud si neopatřil si relevantní informace o zemi původu také z nezávislých zdrojů, jako např. nevládních organizací, OSN či orgánů jiných států, jak je v jiných azylových řízeních běžné. Navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě popřel oprávněnost žaloby, odkázal na obsah správního spisu, zejména na žádost o udělení mezinárodní ochrany, protokol o pohovoru, použité informace o zemi původu a na vlastní rozhodnutí. K žalobním námitkám uvedl, že z obsahu správního spisu jednoznačně vyplývá, že žalobce podal opakovanou žádost z důvodu legalizace pobytu na území České republiky (dále jen ČR), neboť v současné době nemá povolenou žádnou formu pobytu a bylo mu uloženo správní vyhoštění až do roku 2017. Žalovaný je přesvědčen, že dostatečným způsobem odůvodnil neudělení humanitárního azylu. Azyl ve smyslu § 14 zákona o azylu lze udělit pouze ve výjimečných případech, za což dle žalovaného nelze považovat život s družkou a jejími dětmi na území ČR. Institut mezinárodní ochrany nelze využít jako náhradní řešení v případech, kdy se cizinec tímto postupem snaží o legalizaci pobytu. Informacemi o zemi původu podložil správní orgán i svůj závěr o neudělení doplňkové ochrany, neboť nedošlo k naplnění některého z taxativně vymezených definičních znaků vážné újmy dle § 14a odst. 2 cit. zákona. Žalovaný uvedl, že na straně 9 napadeného rozhodnutí se podrobně zabýval i vztahem žalobce s družkou a jejími dětmi. Použité informace považuje za zcela dostatečné. Upozornil na individuální posuzování každé žádosti, přičemž žalobce zemi původu opustil již v roce 1995, nebyl členem žádné politické strany, organizace či hnutí, veřejně se v zemi původu neangažoval, a proto žalovaný neshledal důvod k opatřování dalších informací týkajících se Ukrajiny, a to ani zdroje zmiňovaných nevládních organizací. Z žaloby přitom není ani zřejmé, jaké konkrétní informace by si měl správní orgán opatřit ve vztahu k případu žalobce a jak by se měla změna politické situace na Ukrajině po prezidentských volbách v roce 2010 dotknout žalobce. Navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle ustanovení § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“), v mezích žalobních bodů. Žalobu projednal při jednání.

V přezkumném řízení soud provedl důkaz podstatným obsahem správního spisu, z něhož ověřil následující rozhodné skutečnosti.

Žalobce je na území ČR od roku 1995. Dne 18.3. 2005 žalobce v době, kdy se nacházel v Zařízení pro zajištění cizinců v Balkové (kvůli nelegálnímu pobytu), požádal poprvé o mezinárodní ochranu, aby nebyl deportován na Ukrajinu. V rámci prvního azylového řízení žalobce uvedl, že v roce 1997 uvedl ke své osobě jinou totožnost (K.), na radu „klienta“, pro kterého pracoval. Žalovaný rozhodnutím ze dne 21.3. 2005 žádost žalobce zamítl jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 1 písm. k) zákona o azylu. Krajský soud v Plzni svým rozsudkem č.j. 60 Az 44/2005 ze dne 26.5. 2005 žalobu zamítl a Nejvyšší správní soud svým rozsudkem č.j. 6 Azs 357/2005 dne 26.10. 2006 (právní moc dne 4.12. 2006) zamítl kasační stížnost žalobce jako nedůvodnou.

Dne 24.10. 2011 podal žalobce opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR, v níž uvedl, že je pravoslavného náboženského vyznání, nebyl členem žádné politické strany ani organizace, je rozvedený. Na Ukrajině žije jeho matka, tři sestry a bratr, další bratr a sestra se nacházejí v ČR. Vlast opustil v roce 1995, protože po rozpadu Sovětského svazu na Ukrajině nebyla práce. Využil proto možnosti odjet do ČR za prací. Pracoval zde jako stavební dělník a od roku 1995 pobývá v ČR nepřetržitě. Od stejné doby nemá cestovní pas, který předal „klientovi“ – zaměstnavateli, který mu slíbil, že mu zajistí povolení k pobytu, což se nestalo, doklady zpět již nedostal. V roce 2005 a 2007 byl zajištěn cizineckou policií vždy na půl roku umístěn do zařízení pro zajištění cizinců (dále jen ZZC) kvůli nelegálnímu pobytu a bylo mu uděleno správní vyhoštění. Od roku 2011 pobývá se svou přítelkyní, občankou ČR v Chornicích. K důvodům současné žádosti o mezinárodní ochranu uvedl, že by chtěl v ČR zůstat, neboť se mu zde líbí, má zde také přítelkyni, s níž by se rád oženil, ale nemá platné doklady. V ČR má také hodně známých a nemá problém si zajistit „ilegální práci“. Potvrdil, že v roce 2005 poprvé neúspěšně požádal o mezinárodní ochranu. Na Ukrajinu se vrátit nechce, nic tam nemá, v ČR je spokojený. Uvedl také, že není evidován jako občan Ukrajiny, proto si chce v ČR zlegalizovat svůj pobyt.

V průběhu pohovoru dne 1.11. 2011 žalobce výše uvedené skutečnosti rozvedl a potvrdil, že jediným důvodem jeho odjezdu z Ukrajiny v roce 1995 byla snaha vydělku v zahraničí. Dvakrát byl umístěn v ZZC, nejdříve v Balkové, kde v roce 2005 poprvé požádal o mezinárodní ochranu. V roce 2006 plánoval návrat na Ukrajinu, odjel, ale nebyl vpuštěn do Polska, byl vrácen zpět do ČR. Měl roční vízum na strpění, které mu bylo prodlouženo. V roce 2007 byl zajištěn a umístěn do ZZC Bělová-Jezová, kde opět požádal o mezinárodní ochranu, ale jeho žádost nebyla přijata, protože neuběhla dvouletá lhůta od jeho poslední žádosti, dle tehdy platné

-4-

právní úpravy. Po propuštění ze ZZC opět dostal výjezdní vízum, ale na Ukrajinu neodcestoval a dále zde ilegálně pracoval. Zopakoval, že o mezinárodní ochranu žádá proto, že zde chce zůstat, v ČR je již 17 let, umí česky, chce žít se svou přítelkyní a prosí české úřady o umožnění legalizace pobytu zde. Popal svůj život v ČR s přítelkyní paní Z. F. a jejími dětmi (sedmiletý chlapec a pětiletá dvojčata, holčičky, starší 14-ti letá dcera žije se svým otcem). Žije s ní již 5 let, s dětmi pomáhá, jsou na něho zvyklé. Do ČR v roce 1995 přicestoval s měsíčním turistickým vízem na pozvání svého bratra, který v ČR žil. „Klient“, který žalobce zaměstnal, mu slíbil, že mu zařídí doklady k pobytu, což se nestalo a problémy žalobce s nelegálním pobytem začaly narůstat. Zopakoval rovněž, že se na Ukrajinu vrátit nechce, v ČR se cítí dobře. Popřel jakékoliv potíže se státními orgány, policií nebo soudy na Ukrajině.

Součástí správního spisu jsou dále informace shromážděné žalovaným ohledně politické a ekonomické situace a stavu dodržování lidských práv na Ukrajině. Jedná se zejména o informace MZV ČR č.j. 106362/2009-LPTP ze dne 13.5. 2009, č.j. 113176/2009-LPTP ze dne 23.7. 2009 a aktuální informace databanky ČTK-Ukrajina. Žalobci bylo umožněno se s nimi seznámit. Žádné návrhy na doplnění podkladů pro rozhodnutí nevznely.

Při jednání soudu účastníci setrvali na svých návrzích a odkázali na svá písemná podání ve věci.

Zástupce žalobce doplnil, že mu žalobce oznámil, že dne 2.2. 2013 uzavřel sňatek se svou přítelkyní paní Z. F., státní občankou ČR. Předložil soudu originál oddacího listu. Vzhledem k této změně poměrů na straně žalobce má tak za to, že žalobce splňuje podmínky pro udělení humanitárního azylu a podmínky pro udělení azylu za účelem sloučení rodiny dle § 13 cit. zákona. Připomněl, že tvrzení žalobce o úmyslu uzavřít sňatek nebylo účelové. Navrhl, aby soud žalobě vyhověl a přiznal žalobci náklady řízení, a to náhradu za ztrátu na výdělku dle předloženého a vyplněného potvrzení a cestovné dle předložených jízdenek.

Pověřený pracovník žalovaného upozornil, že nelze v případě žalobce aplikovat ustanovení § 13 zákona o azylu, neboť sloučení rodiny je možné pouze s osobou, již byl udělen azyl a nikoli s občanem ČR. Zdůraznil, že uzavření sňatku s občanem ČR není ani důvodem pro udělení humanitárního azylu, když takovým důvodem bývá zpravidla závažná situace jako např. zdravotní stav nebo pokročilý věk žadatele. V této souvislosti odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 6 Azs 5/2010 ze dne 21.5. 2010, který potvrdil i dosavadní judikaturu, že uzavření manželství s občanem ČR a rodinný život v ČR nejsou důvody pro udělení mezinárodní ochrany. K tvrzení žalobce, že není občanem Ukrajiny poukázal na to, že žalobce sám v žádosti uvedl, že je ukrajinským státním příslušníkem, má ukrajinskou národnost a přicestoval do ČR s ukrajinským cestovním dokladem. Dále upozornil na to, že uzavření sňatku předcházelo předložení řady dokladů, a pokud je žalobce

-5-

získal, svědčí to o tom, že je státním příslušníkem Ukrajiny. Odkázal rovněž na ust. § 3 ukrajinského zákona o státním občanství, v němž se uvádí: „Za občany Ukrajiny jsou považovány osoby a), které měly trvalý pobyt na Ukrajině ke dni 13.11. 1991, pokud neměly občanství jiného státu, b) všichni občané SSSR, kteří měli trvalý pobyt na Ukrajině při vyhlášení nezávislé Ukrajiny v srpnu 1991 a c) přicestovali na Ukrajinu po 13.11. 1991, pokud jim úřady do pasu zapsaly občan Ukrajiny“. Navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl, náklady řízení nežádal.

Po provedeném přezkumném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba **n e n í d ů v o d n á**.

Z ustanovení § 28 odst. 1 zákona o azylu vyplývá, že mezinárodní ochranu lze udělit ve formě azylu nebo doplňkové ochrany; shledá-li ministerstvo při svém rozhodování, že jsou naplněny důvody pro udělení azylu podle § 12, 13 nebo 14, udělí azyl přednostně. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že nebyly naplněny důvody pro udělení azylu jako vyšší formy mezinárodní ochrany, v souladu se zákonem posoudí, zda-li cizinec nesplňuje důvody k udělení doplňkové ochrany.

Podle § 12 zákona o azylu v platném znění se cizinci udělí azyl, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

Za pronásledování se pro účely tohoto zákona považuje závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování. Původcem pronásledování se rozumí státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem nebo v němž měla osoba bez státního občanství poslední trvalé bydliště. Původcem pronásledování se rozumí i soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodních organizací, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním. Za pronásledování se nepovažuje, může-li cizinec s přihlédnutím k osobní situaci nalézt účinnou ochranu v jiné části státu, jehož státní občanství má, nebo je-li osobou bez státního občanství, v jiné části státu svého posledního trvalého bydliště, pokud se obava z pronásledování vztahuje pouze na část území státu.

Z obsahu předloženého správního spisu vyplývá, že žalovaný se případem žalobce podrobně zabýval a posuzoval jeho azylový příběh na pozadí objektivních informací o zemi původu, když žalobce žádné důkazy ke svým tvrzením nenabídl.

Soud je proto vzhledem k tvrzením žalobce, který nevyslovil žádnou obavu pro případ návratu do vlasti, kromě své neochoty se tam vrátit, považuje za dostatečné a objektivní. Po provedeném přezkumném řízení dospěl soud k závěru, že správní řízení netrpí vytýkanými vadami, napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem. Výčet důvodů pro udělení azylu uvedených v § 12 zákona o azylu je taxativní a nelze je rozšiřovat o důvody další. Žalobce nebyl ve své vlasti politicky aktivní, a proto nelze dospět k závěru o jeho pronásledování dle § 12 písm. a) zákona o azylu. V řízení rovněž nebylo prokázáno, že by žalobce mohl mít důvodné obavy z pronásledování z důvodu své rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů. Z výpovědí žalobce je zcela zřejmé, že svou vlast opustil již v roce 1995 za účelem výdělků v zahraničí a svoji první žádost podal až po deseti letech nelegálního pobytu v ČR a poté, co byl policií z toho důvodu zajištěn. Za nelegální pobyt mu bylo opakovaně uloženo správní vyhoštění, které nerespektoval. Žalobce v průběhu správního řízení sám opakovaně potvrdil, že svojí žádostí o mezinárodní ochranu si chtěl zajistit legalizaci svého dalšího pobytu zde. Žádné obavy pro případ svého návratu na Ukrajinu neuvedl, toliko, že se tam vrátit nechce, protože se mu líbí život v ČR. Uvedl, že hodlá uzavřít sňatek, k čemuž také před nedávnem došlo a dovolává se udělení azylu z humanitárních důvodů. Vzhledem k výše uvedenému soudu nezbyvá než zopakovat, že azylové řízení je specifickým důvodem pro povolení pobytu na území ČR a nelze ho zaměňovat s jinými legálními formami pobytu cizinců na území republiky, tak jak jsou upraveny zákonem č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR. Z již ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu (citované i v napadeném rozhodnutí) je zřejmé, že azylové řízení nelze zneužívat k legalizaci pobytu, neboť pro takový účel obsahuje právní řád ČR jiné nástroje, konkrétně již citovaný zákon č. 326/1999 Sb. Z lidského hlediska lze takovou snahu žalobce pochopit, leč z důvodů výše uvedených nelze jeho žádosti a přání vyhovět. S učiněnými závěry žalovaného, že žalobce nesplňuje podmínky pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu se soud plně ztotožňuje.

Za správné, zákonné, zjištěným informacím odpovídající a taktéž náležitě odůvodněné považuje krajský soud i neudělení azylu dle § 13 a 14 zákona o azylu. K udělení azylu dle § 13 zákona o azylu (tzv. azyl za účelem sloučení rodiny), který sice zohledňuje rodinné vazby, ale uplatňuje se toliko vůči zákonem vymezenému okruhu rodinných příslušníků azylanta, nebyl v případě žalobce shledán zákonný podklad, neboť žalobce není rodinným příslušníkem azylanta, jemuž byl udělen azyl dle § 12 nebo 14 cit. zákona.

Udělení humanitárního azylu (§ 14 zákona o azylu) je zcela na volné úvaze správního orgánu a rozhodnutí o něm podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda při zjišťování podkladů takového úsudku byla dodržena pravidla tzv. spravedlivého procesu. Za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z týchž skutečností dovozovat jiné nebo přímo opačné závěry. Soud

-7-

zhodnotil, že rozhodnutí žalovaného o neudělení humanitárního azylu je v souladu se zákonem. Ten měl dostatek podkladů a informací i od samotného žalobce, z nichž nebylo možno na případnou důvodnost tohoto postupu usoudit. Ač je odůvodnění žalovaného stručné, je třeba žalobci připomenout, že na udělení azylu z humanitárních důvodů není právní nárok. Žalovaný se zabýval žalobcem popsaným vztahem s občankou ČR, učiněným závěrům, že vazba k občanovi ČR a sdílení společné domácnosti nezakládá důvody hodné zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu, soud přisvědčuje. K udělení azylu z humanitárních důvodů se opakovaně vyjadřoval Nejvyšší správní soud. Lze tak odkázat na jeho rozhodnutí č.j. Azs 8/2004 ze dne 11.3. 2004, v němž se podává: *„Smysl institutu humanitárního azylu podle § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, spočívá v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto „nehumánní“ azyl neposkytnout. Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na případy, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu (např. u osob zvláště těžce postižených či nemocných, u osob přicházejících z oblastí postižených humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory), ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly. Míra volnosti této jeho reakce je pak omezena pouze zákazem libovůle, vyplývajícím pro orgány veřejné moci z ústavně zakotvených náležitostí demokratického a právního státu.“*

Podle rozsudku NSS č.j. 6 Azs 5/2010 – 61 ze dne 21.5. 2010 *„Manželství se státní občankou České republiky není důvodem pro udělení mezinárodní ochrany. Důvody pro udělení mezinárodní ochrany jsou dány zákonem o azylu a z něj je zřejmé, že mezinárodní ochrana se uděluje ze zcela jiných závažných důvodů, především z důvodů pronásledování či hrozby vážné újmy v zemi původu žadatele. Nejvyšší správní soud dále konstatuje, že tím, že stěžovateli nebyla udělena doplňková ochrana, nebylo porušeno jeho právo na respektování soukromého a rodinného života, neboť stěžovateli nic nebrání v tom, aby toto své právo realizoval ve své vlasti. V případě, že stěžovatel hodlá realizovat své právo na rodinný život na území České republiky, nezbavuje jej to povinnosti dodržovat pravidla stanovená pro pobyt cizinců v České republice, přičemž i v případě, že nejsou naplněny podmínky pro udělení azylu, zákon o pobytu cizinců poskytuje možnosti legalizace pobytu na území České republiky“*. Soud proto uzavírá, že žalovaný při posouzení dle § 14 zákona o azylu nevybočil z mezí stanovených zákonem a jeho rozhodnutí je v souladu i s dosavadní ustálenou judikaturou.

Následně správní orgán postupoval dle § 28 zákona o azylu a zkoumal, nesplňuje-li žalobce důvody k udělení tzv. doplňkové ochrany tak, jak je upravena v ust. § 14a a § 14b zákona o azylu.

Dle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany

zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Dle § 14a odst. 2 téhož zákona se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Podle § 14b odst. 1 zákona o azylu se v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení. Podle § 14b odst. 2 téhož zákona se rodinným příslušníkem pro účely sloučení rodiny podle odstavce 1 rozumí manžel osoby požívající doplňkové ochrany, svobodné dítě osoby požívající doplňkové ochrany, které je mladší 18 let, rodič osoby požívající doplňkové ochrany, která je mladší 18 let, nebo zletilá osoba odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu. Podle § 14b odst. 3 zákona o azylu je předpokladem pro udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny manželu osoby požívající doplňkové ochrany trvání manželství před udělením doplňkové ochrany cizinci. Podle § 14b odst. 4 zákona o azylu v případě polygamního manželství, má-li již osoba požívající doplňkové ochrany manžela žijícího s ním na území České republiky, nelze udělit doplňkovou ochranu za účelem sloučení rodiny další osobě, která je podle právního řádu jiného státu manželem osoby požívající doplňkové ochrany.

Smyslem a účelem doplňkové ochrany je poskytnout subsidiární ochranu a možnost legálního pobytu na území České republiky těm žadatelům o mezinárodní ochranu, kterým nebyl udělen azyl, ale u nichž by bylo z důvodů taxativně uvedených v § 14a zákona o azylu neúnosné nebo jinak nežádoucí požadovat jejich vycestování. V odůvodnění této části rozhodnutí žalovaný vycházel jak z informací od žalobce, tak z informací získaných v průběhu správního řízení. Žalobce nevyslovil žádné konkrétní obavy pro případ návratu. Na území Ukrajiny v současné době nedochází k mezinárodnímu nebo vnitřnímu ozbrojenému konfliktu a případné vycestování žalobce nepředstavuje rozpor s mezinárodními závazky ČR. Na tomto místě si soud dovoluje analogicky odkát na závěry vyslovené Krajským soudem v Praze v jeho rozsudku č.j. 48 Az 70/2008-37, v němž se uvádí, že *„vycestování cizince do země původu není v rozporu se zákonem o azylu či mezinárodními závazky, nebo porušením práva na rodinný život, může-li cizinec realizovat toto právo jiným způsobem (např. úpravou pobytu v ČR podle příslušných ustanovení zákona č. 326/1999 Sb). Důvody pro postup dle § 14b zákona o azylu nebyly soudem v daném v případě rovněž zjištěny, jak správně uzavřel a odůvodnil*

žalovaný. Se závěry žalovaného a odůvodněním i této části rozhodnutí se soud ztotožňuje. Nad rámec odůvodnění rozhodnutí žalovaného soud odkazuje i na právní větu vyslovenou v rozsudku Krajského soudu v Praze č.j. 48 AZ 116/2008-52 ze dne 9.7. 2009: *„Dospěje-li soud k závěru, že žalobce (neúspěšný žadatel o udělení mezinárodní ochrany) účelově tvrdí důvody pro udělení azylu podle § 12 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, mají (s přihlédnutím ke všem okolnostem případu) též charakter i shodné nebo obdobné důvody tvrzené podle § 14a zákona o azylu.“*

Krajský soud uzavírá, že neshledal vady správního řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, dle jeho názoru bylo rozhodnutí vydáno v souladu se zákonem, a proto žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný, který měl ve věci plný úspěch, by měl právo na náhradu nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Žalovanému však žádné náklady v řízení před soudem nevznikly, a proto soud nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

-10-

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Hradci Králové dne 14. února 2013

JUDr. Ivona Šubrtová, v.r.
samosoudkyně